

[Helge Madsen.]

modsatte os en lovgivning som efter den sidste besættelse. Juristerne i udvalget har fortalt os, at straffelovstillægget ikke havde tilbagevirkende kraft, fordi ingen dømtes for noget, som ikke var strafbart, da det udførtes, men straffelovstillægget var dog for mig at se et brud med straffelovens § 3, stk. 1, hvori det hedder:

„Er den ved en handlings påkendelse gældende straffelovgivning forskellig fra den, der gjaldt ved handlingens foretagelse, afgøres spørgsmålet om strafbarhed og straf efter den senere lov, dog at afgørelsen ikke derved må blive strengere end efter den ældre lov.“

Selvom jeg ikke er sikker på, at en lignende lovgivning absolut udelukkes ved vedtagelsen af det foreliggende lovforslag, er der dog ingen tvivl om, at lovforslaget vil mindske udsigten til et nyt straffelovstillæg ganske betydeligt. Endelig for det tredje vil en lovgivning som denne kunne bidrage meget væsentligt til at bremse den tendens til selvtagt, som må frygtes, hvis en lovgivning mod forrædere savnes, og dette, at en lov vil kunne skåne os for det, man har kaldt „de lange knives nat“, har for mig afgørende vægt til fordel for lovforslaget.

Jeg skal omtale nogle enkelte af ændringsforslagene og derudover nogle enkelte paragraffer. De er jo gennemgået, så jeg vil indskrænke mig til et par enkelte eksempler. Det har under arbejdet i udvalget for mig været noget meget væsentligt at få lovens karakter af femtekolonnelov understreget, og jeg har derfor været tilfreds med ændringerne til § 98, stk. 1, om landsforræderi og til § 111 om højforræderi, idet der begge steder er tilføjet: „ved udenlandsk bistand“.

I denne forbindelse vil jeg også nævne § 103, stk. 1, hvor der efter mit forslag er indføjet: „til fremme af fjendtlig interesse“, således at afsnittet kommer til at lyde:

„Den, som under krig eller besættelse yder fjenden bistand ved råd eller dåd eller til fremme af fjendtlig interesse svækker den danske stats eller dens forbundsfelles kampdygtighed, straffes med fængsel indtil 16 år.“

Det har været anført, at dette stykke i paragraffen uden tilføjelsen ville kunne anvendes mod pacifister eller religiøse agitatorer. Jeg har ønsket med denne tilføjelse at klargøre, at handlingen skal være foretaget for at fremme fjendtlig interesse, og at bestemmelsen således kun kan bruges imod folk, som virker i fjendtlig interesse.

Ændringsforslaget til § 118 b er jeg gået

med til, selvom man indenfor min gruppe i stedet for den foreslåede begrænsning af paragraffen om konfiskation af lovovertrædernes ejendom hellere havde set en skærpe, således at forrædernes ejendom „skal“ inddrages i stedet for forslaget „kan“ inddrages. Det er vist netop et tilfælde, hvor den jævne mand vil kræve skærpe, men vi er stødt an mod juristernes betænkneligheder og er gået med til lempelsen.

Endelig vil jeg nævne nogle paragraffer, som udvalget ikke har ændret, men hvis rækkevidde man overfor mig har rejst tvivl om. I § 104 er der tale om den, der misligholder kontrakter; men så fortsættes der:

„eller som på anden måde modvirker sådanne foranstaltninger“.

Her er tale om foranstaltninger foretaget af den danske stat i anledning af krig eller besættelse. Der er for mig at se i hele paragraffen kun tale om kontrakter, således at formodningen om, at den anførte linie skulle indeholde noget langt mere vidtgående, ikke er rigtig.

Man har ment, at § 109, hvor der tales om mildere former for spionage, ville kunne bruges mod offentlig omtale f. eks. af danske befæstningsanlæg. Efter min opfattelse må det, for at paragraffen kan anvendes, kunne bevise, at forsættet har været at hjælpe fremmed efterretningstjeneste.

Endelig tales der i § 110 om hemmeligholdelse af statsforhandlinger, vigtige for statens sikkerhed. Der står:

„eller som angår betydelige samfundsøkonomiske interesser overfor udlandet“.

Det er overfor mig blevet anført, at man med disse ord kunne hindre en kritik af private handelsaftaler, men efter min mening er der i paragraffen kun tale om statens forhandlinger, og således udlægges det da også af professor Krabbe. Jeg ved, at tilføjelsen er indsat i 1930, og at den ikke har været anvendt i den mellemliggende tid, og venter, at den fremover ikke anvendes til mørklægning af aftaler af interesse for offentligheden.

Hvis ikke den højtærede minister gør indsigelse, vil jeg gå ud fra, at min opfattelse af disse tre paragraffer er rigtig. Det kan måske drøftes ved tredje behandling, hvis det ikke kan gøres i dag.

Så kommer jeg til det nye lovforslag om dødsstraffen, afsnit C. Selvom dette forslag om indførelse af dødsstraf i dansk retspleje er stærkt begrænset — de krav, der stilles, for at dødsstraf kan idømmes, har været nævnt nogle gange —, og selvom jeg indrømmer denne stærke begrænsning, må jeg gå imod dette lovforslag. Jeg har allerede